

Advokat Charlotte Løfberg
H.C. Andersens Boulevard 37, 4.
1553 København
Mobil 60 14 10 00
Kontor: 33 13 18 11
E-mail CL@advokatlofberg.dk
Sikker e-mail: sikkerpost@advokatlofberg.dk
CVR 36 15 51 08

J. nr. 3648

Sagsøgtes supplerende indlæg om sagsøgerens søgsmålskompetence

Retten på Frederiksberg

BS Z-1778/2017

Concilio & Co kontorfællesskab

v/ Advokat Vivian Petersen og advokat
Eva Persson
Hans Bekkevolds Allé 7
2900 Hellerup

mod

Helmer Arne John Christensen

██████████
████████████████████

Indledningsvist oplyses at dette indlæg er identisk med mit indlæg af 13. januar 2020 bortset fra de med fed og kursiv fremhævede afsnit, som er nye tilføjelser.

I anledning af, at retten har genoptaget forberedelsen af sagen, afgives dette supplerende processkrift, hvorunder den tidligere nedlagte påstand rettes til følgende

Påstand:

Afvisning, subsidiært frifindelse.

Opsummerende sagsfremstilling:

I påstandsdokument af 18. september 2019 henvises indledningsvis til det påstandsdokument af 4. januar 2019, som sagsøgtes tidligere advokat havde indleveret.

I denne omfangsrige sag har sagsøgtes nuværende advokat alene fokuseret på at få behandlet de dele af sagen, som ikke tidligere var behandlet i de foregående år.

Jeg har derfor overset, at de synspunkter om søgsmålskompetence, som sagsøgtes tidligere advokat, gjorde gældende i sit opsummerende processkrift af 24. august 2018, ikke var gentaget i påstandsdokumentet.

I det opsummerende processkrift af 24. august 2018 – ekstrakten s. 46 anførtes, at sagen er anlagt af Concilio & Co., mens retsplejelovens § 725 tillægger *den forurettede* retten til privat påtale, altså søgsmålskompetencen.

Det fremgår af Karnov-note 3280 til Rpl. § 725, at udtrykket forurettet må forstås snævert. Der henvises bl.a. til U 1944.1001, hvorefter Foreningen af Kafferestauratører ikke havde søgsmålskompetence i relation til en annonce indrykket af en restauratør, der antydede, at sortbørshandel havde relation til kaffebarer, idet det ikke kunne fastslås at annoncen hentydede til bestemte af Foreningens medlemmer.

Der henvises også til Civilprocessen, 7. udgave, s. 396, hvor den situation omtales, at "den juridiske person, f.eks. en grundejerforening, ganske vist ville kunne have processuel partsevne, men ikke kan optræde som part i den konkrete sag, fordi den juridiske person – grundejerforeningen – ikke kan anses at repræsentere de angivne påståede rettighedshavere, jfr. f.eks. U 2013.707 Ø. I denne situation mangler den juridiske person retlig interesse i søgsmålet og har derfor ikke søgsmålskompetence."

I den omtalte dom U 2013.707 Ø nåede Østre Landsret frem til det resultat med følgende begrundelse, at: "Landsretten finder på denne baggrund - uanset grundejerforeningens formål og generalforsamlingens beslutninger om spørgsmålet - at grundejerforeningen ikke har kompetence til at indtale en ikke nærmere beskrevet række af nuværende og tidligere medlemmers krav under sagen. Påstanden kan derfor ikke tages under påkendelse."

Det samme gør sig gældende i nærværende sag, hvor sagsøgeren i sagen ikke er den forurettede.

Cfr. U 1965.914, hvor Østre Landsret anfører, at der må "... gives appellanterne medhold i, at de nævnte ærefornærmelser med sikkerhed også rammer dem, hvorfor de hver især, eller i alt fald som en så omfattende repræsentation for flyvevåbnets befalingsmandselever på tidspunktet for ærefornærmelsernes fremsættelse, har haft fornøden søgsmålskompetence ...".

Dette er ikke tilfældet i nærværende sag, uanset det, som anføres i sagsøgerens indlæg af 20. december 2019. Hele sagens omdrejningspunkt under hovedforhandlingen i oktober og november 2019 har været, at den forurettede har været Eva Persson i egen person. Intet som helst har været anført, at den anden interessent i interessentskabet skulle være "ramt". Der er da heller ikke afgivet forklaring af andre end Eva Persson under

sagen. Sagsøgte har, som han har forklaret under sagen, ikke haft kendskab til **advokatfirmaet Concillio & Co.** før han modtog en inkassoskrivelse, og i starten antog han at firmaet var et inkassobureau.

Han har ikke på nogen måde været involveret med andre end Eva Persson, og det er også hende han har haft klaget over til Advokatnævnet.

Der henvises også til Asger Tylstrups "Injuriesager", 2. udgave, 2016, s. 49 ff., navnlig s. 61, hvor det anføres: "Hvis et aktieselskab eller en lignende juridisk person føler sig krænket på æren, kan selskabet anlægge sag, hvis den juridiske person som sådan er forurettet *uden at nogen enkelt fysisk person kan anses for ramt af udtalelsen* (min fremhævelse). Derimod er det tvivlsomt om selskabet med hjemmel i straffelovens § 275 og retsplejelovens § 725 kan anlægge en sag hvis sagen alene drejer sig om enkelte fysiske personer med tilknytning til selskabet der er blevet ramt af udtalelsen". Altså det som er tilfældet i nærværende sag.

Det anføres videre: "Et selskab er ikke som den enkelte person beskyttet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 for så vidt angår familieliv og privatliv.

Sagsøgeren anfører i sit indlæg af 20. december 2019, at der er indgået en procesaftale, hvorefter den ovennævnte påberåbelse af manglende søgsmålskompetence er frafaldet af sagsøgte. Som det er fremgået af sagens forløb, har sagsøgte ikke længere den tidligere advokat. **Sagsøgtes samarbejde med den tidligere advokat ophørte, da det gik op for ham, hvordan indholdet af ekstrakten var.** Sagsøgte oplyser dog også, at netop det i den tidligere advokats processkrift af 18. december 2018 (**rettelig 27. september 2018**) om frafald af indsigelsen om manglende søgsmålskompetence var en af grundene til, at sagsøgte ragede uklar med sin tidligere advokat.

Det er min påstand, at sagsøgte som almindelig forbruger og som sagsøgt i en (privat) straffesag ikke kan forventes at have den juridiske indsigt, som sagsøgeren tillægger ham. Det er en civil sag ja, og der gælder et forhandlingsprincip, men det er min opfattelse, at dette synspunkt må afviges, i det tilfælde, at en total gennemførelse af forhandlingsmaksimen vil påføre min klient straf.

Til at understøtte denne påstand kan jeg henvise til det anførte i "Civilprocessen", 7. udgave, s. 623 f:

"Procesregler er i almindelighed ikke deklaratoriske. De offentligretlige regler om domstolenes indretning og virkemåde er kun undtagelsesvis undergivet parternes rådighed. Aftaler, der fraviger en processuel regel, er gyldige, hvis fravigelsen af reglen har særlig lovhjemmel, men processuelle regler kan efter omstændighederne også fraviges, hvor intet væsentligt hensyn til det offentlige eller tredjemand taler imod fravigelsen, og aftalen ikke giver en part væsentlig ringere processuel beskyttelse end lovens almindelige regel. Ved afgørelsen af om en sådan aftale er gyldig, må der tages hensyn til, hvilke interesser den fravegne regel og aftalen tjener og til parternes mulighed for ved aftalens indgåelse at overskue dens følger.

Aftaler, der ville gribe ind i den almindelige domstolsorganisation, fravige almindelige grundsætninger for procesmåden eller pålægge retten at dømme i sagen uanset alvorlige formangler, er i almindelighed ugyldige."

Her tænker jeg på at den procesaftale, som Eva Persson påberåber sig – som jo egentlig ikke er nogen egentlig procesaftale, men blot en oplysning fra sagsøgte, om noget han ikke vil gøre gældende, som han jo er i sin gode ret til at gøre gældende alligevel, når forberedelsen genoptages – fraviger reglen i retsplejelovens § 725, om hvem der har retten til privat påtale. Det giver jo netop sagsøgte en væsentlig ringere processuel beskyttelse end lovens almindelige regel. Ligesom det på en måde understøtter min klients oplysning til mig, om at det er hans opfattelse, at Eva Persson med sine sidste mails til mig, er ude på at "true" mig, ligesom han også følte, at hun gjorde med hans tidligere advokat, for at få ham til at "makke ret". Min klient har også – som det vist er nævnt i nogle af mine processkrifter eller under hans forklaring, oplyst mig om, at flere af de

advokater, som han kontaktede før mig sagde nej til at hjælpe ham, bl.a. fordi vedkommende (i hvert fald én af dem) forinden ringede til Eva Persson for at spørge til sagen, og hun så i telefonen begyndte at græde.

Dertil kommer følgende, som efter sagsøgtens opfattelse også giver anledning til afvisning af sagen:

Da sagsøgeren udtog stævning den 4. september 2017, var det Concilio & Co ved advokatfirmaet Paragraph3, CVR.nr. 27205887.

Eva Persson havde tidligere i et svar til advokatnævnet af 8. juni 2016 oplyst, at Concilio & Co var et kontorfællesskab mellem to selvstændigt virkende advokatfirmaer, herunder Paragraph3 (med det CVR.nr. 27205887 som er oplyst i stævningen) Det var fra Paragraph3, at Eva Persson havde sendt udkast til testamente og opgave brev til sagsøgte.

Den 9. juni 2016 forsøgte sagsøgte at finde ud af, hvem Concilio & Co var, idet det var Concilio & Co. som var afsender af faktura og inkasso begæring, og de eksisterede ikke på den oplyste adresse. Det var i den forbindelse, at sagsøgte kontaktede myndighederne, herunder Skat og Erhvervsstyrelsen, for at få hjælp, men ingen kunne finde Concilio & Co. på den oplyste adresse.

Inden stævningen blev udtaget den 4. september 2017, blev der for kontorfællesskabet den 2. august 2017 registeret en selvstændig juridisk enhed med navnet Concilio & Co IVS (CVR.nr. 38833030) i Erhvervsstyrelsen. Da stævningen er indleveret med CVR.nr. 27205887 kan det ikke være dette Concilio & Co, der er sagsøger, eller som blev nævnt over for advokatnævnet den 8. juni 2016.

Concilio & Co som er angivet i stævningen menes at være det samme firma og navn som myndighederne heller ikke kunne finde i sagen. Se ovenover vedrørende sagsøgtens undersøgelser den 9. juni 2016. Det var på grund af dette "firma", at sagsøgte som han forklarede under hovedforhandlingerne, fik den opfattelse, at der ikke ville blive betalt skat og moms af en faktura uden CVR.nr. og med 2 forskellige fakturanummer samt en adresse, som de myndigheder han kontaktede ikke kunne finde.

Concilio & Co I/S med CVR.nr. 27205887 er det gamle Paragraph3 I/S (med samme CVR.nr.), der skiftede navn den 17. november 2017, altså efter at stævningen var indleveret.

Alle 15 punkter i Eva Persson v/Concilio & Co I/S's indlæg af 20. december 2019 er bemærkninger der har været udtrykt om kontorfællesskabet Concilio & Co, som var det myndighederne ikke kunne finde, da sagsøgte rettede henvendelse til dem.

Når det påstås, at Concilio & Co I/S er blevet forulempet af sagsøgte i 3 ½ år, er dette altså ikke korrekt.

De af de udtalelser, som opregnes i sagsøgerens indlæg af 20. december 2019, er udtalelser, der er fremsat overfor advokatnævnet i perioden 8. juni 2016 til ca. august 2016.

Dengang fandtes Concilio & Co. I/S ikke.

Sagsøgte har derfor ikke krænkert Concilio & Co I/S. Concilio & Co. har ikke eksisteret i 3 ½ år. Sagsøgte har heller aldrig haft krænkert advokatfirmaet Paragraph3, som nu er blevet til Concilio & Co. I/S.

I sagsøgers replik af 19. december 2017 udgår pludselig det oprindeligt sagsøgende firma Concilio & Co., og i stedet dukker det gamle firma Paragraph3 I/S op, men med det nu efter navneskift, nye navn Concilio & Co I/S. Det var først i replikken, at sagen blev til en injuriersag og der blev fremsat påstand om, at sagsøgte idømmes fængselsstraf.

Meget belejligt indeholder sagsøgerens indlæg af 20. september (**20. december**) 2019 side 1-3, i opregningen af de krænkende ytringer ordet "Concilio & Co.", men sagsøgte har aldrig skrevet eller sagt ét eneste negativt ord om Paragraph3 I/S, som nu efter navneskift fremstår som Concilio & Co. I/S, begge under CVR.nr. 27205887.

Sagsøgte er af den opfattelse, at da han indgik den ovenfor omtalte procesaftale om at frafalde sit anbringende om manglende søgsmålskompetence var det over for Concilio & Co, som ikke havde et CVR-nr, det var ikke overfor Concilio & Co. I/S (som altså CVR-mæssigt er det samme selskab som det oprindelige Paragraph3).

At alt det ovennævnte først opdages af sagsøgte nu, skyldes udelukkende at alle disse navneskifter af sagsøgte opfattes som vildledende og til at misforstå, hvilket det er sagsøgtes opfattelse, at Eva Persson også forsøger med sit indlæg til retten af 20. december 2019.

Som bilag AAJ fremlægges udskrifter fra Erhvervsstyrelsen.

Det bemærkes, at alle de seneste mange processkrifter er afgivet af Concilio & Co I/S, som det også fremgår af retsbogen af 9/12-2019. Concilio og Co I/S (CVR.nr. 38833030) er ikke sagsøger i nærværende sag. Concilio & Co I/S med CVR.nr. 27205887 og Concilio & Co med CVR.nr 38833030 er ikke sagsøgere i nærværende sag.

For så vidt angår spørgsmålet om sagsomkostninger henvises til Civilprocessen, 7. udgave, s. 434, hvor det anføres, at en sagsøger, der ikke havde rimelig grund til at anlægge sag, i almindelighed ikke vil få tillagt sagsomkostninger, eller endog vil blive pålagt at betale et beløb til sagsøgte til dækning af dennes omkostninger.

Sagen har et eksorbitant stort omfang. Sagsøgeren har nem adgang til at føre sag, Sagsøgte, som er pensionist, er ved at blive ruineret af denne sag.

Til sagsøgerens indlæg af 7. februar 2020 bemærkes følgende:

Ad s. 1, nederst og s. 2, øverst:

Jeg har aldrig påstået at påstanden er "faldet ud" af mit påstandsdokument. Jeg har i mit indlæg fra 13. januar 2020 henvist til, at jeg i mit påstandsdokument havde henvist i det fulde til min forgængers påstandsdokument, men at det jeg havde overset, var at min forgænger i sit processkrift af 27. september 2018 havde frafaldet indsigelsen fra hans processkrift af 24. august 2018, om, at sagen ikke var anlagt af den forurettede, og at denne påstand dermed heller ikke var med i hans påstandsdokument. Jeg har altså ikke overset, at påstanden var fremsat, men at den var frafaldet. Havde jeg opdaget det, havde jeg talt med min klient herom, og ville i et af mine processkrifter have fremsat den pågældende påstand med tilhørende anbringender igen.

For så vidt angår påstanden om erstatning har jeg svært ved at se, hvor stor en forøgelse af arbejdet med nærværende sag min håndtering af sagen har betydet.

.....

Ovenstående giver anledning til at supplere de allerede fremsatte anbringender med følgende yderligere

Anbringender:

Til støtte for sagens afvisning gøres det gældende,

- at sagsøgeren, Concilio & Co. ikke er påtaleberettiget i medfør af retsplejelovens § 725,
- at det ikke er advokatfirmaet, der er forurettet i sagen,
- at sagsøgeren derved mangler søgsmålskompetence,
- at det forekommer betænkeligt, at sagsøgte hvis forhandlingsprincippet alene lægges til grund, af denne årsag kan risikere at blive straffet.

Det afvises, at Concilio & Co. opnår søgsmålskompetence ved at firmaet ”også bliver ramt, når sådanne – meget alvorlige – ytringer fremsættes overfor den ene af to interessenter.

Det afvises tillige, at Eva Persson indirekte personligt er part i søgsmålet, da den anden halvdel af det sagsøgende interessentskab (Vivian Petersen) ikke er forurettet, og dermed ingen retlig interesse har i søgsmålet.

Derudover gøres det gældende,

- at sagen er anlagt af et **juridisk** ikke eksisterende kontorfællesskab, som ikke havde noget CVR.nr.,
- at hvis sagsøgte har krænket nogen udover Eva Persson er det dette kontorfællesskab ”Concilio & Co”, og ikke advokatfirmaet Paragraph3, som senere har skiftet navn til Concilio & Co. I/S.

Endeligt gøres det gældende, at såfremt sagen afvises, skal sagsøgeren pålægges at betale sagsomkostninger til sagsøgte.

PROCESSUELT:

Sagsøgeren har i sit indlæg af 7. februar 2020 og i en e-mail til retten og undertegnede af samme dato anmodet om, at den sag, som sagsøgeren har indgivet stævning i samme dag, sambehandles med

nærværende sag. Som tidligere nævnt har sagen indtil videre kostet min klient mange penge, og sagen har allerede været procederet og optaget til dom. Jeg skal protestere herimod, da jeg finder det betænkeligt og ikke hensigtsmæssigt, hvis sagens afslutning skal afvente behandlingen af en ny sag. Jeg tænker at denne sag sagtens kan afsluttes og dom afsiges, og så må den anden sag afvente sin gang.

BILAG

Bilag AAJ: Udskrifter fra Erhvervsstyrelsen

København, den **27. marts** 2020

Charlotte Løfberg

Advokat (L)

Fremsendt elektronisk – derfor ikke underskrevet